

ВІЙСЬКОВІ РЯНГИ
ВЕЛИЧНОЇ ТЯ СВЯЩЕНОЇ ХЯЛУМСЬКОЇ ІМПЕРІЇ

(від найвищого до найнижчого)

Частина I

ЧОЛОВІК У ДЕРЕВІ

Розділ I

СТІНИ МАЄТКУ ВИРИНУЛИ З РАНКОВОГО ТУМАНУ ПЕРЕДІ мною: довгі, темні й обтічні, наче морська істота, що викинулася на берег. Я крокував уздовж них, силкуючись не зважати на калатання свого серця і цівочку поту, що стікала по шиї. Попереду в тумані мерехтіло слабке блакитне світло. З кожним моїм кроком те сяйво твердло, доки з нього не сформувався май-ліхтар, підвішений над службовим входом; а там, спершись на стіну, мене чекала постать чоловіка в мундирі та блискучому шоломі.

Принцепс зустрів мене поглядом. Він підняв одну брову, і та повзла дедалі вище з кожним моїм кроком. Коли я врешті зупинився перед ним, брова вже майже сховалася під чуприною.

Я прокашлявся, сподіваючись звучати поважно, і відрекомендувався:

– Сигнум Дініос Кол, асистент слідчої. Я прийшов оглянути труп.

Принцепс моргнув і зміряв мене очима. Це тривало хвильку, адже я був майже на голові вищим від нього.

– Ясно, сер, – промовив він і стримано вклонився – на чверть справжнього поклону, щонайбільше третину, – проте з місця не зрушив.

– Хіба ви не знайшли труп? – запитав я.

– Знайшли, сер, – повільно відповів чоловік і глянув повз моє плече на туманну алею позаду.

– Тоді у чому річ?

– Ну, е-е-е... – ще один позирк на алею за моєю спиною. – Даруйте, сер, але... де вона?

– Перепрошую? – я розгубився. – Яка ще «вона»?

– Слідча? Коли вона прибуде?

Я стримав легке занепокоєння. Мене вже запитували про це під час виконання інших доручень моєї наставниці, але зовсім інша річ, коли йдеться про чиєсь мертве тіло.

– Слідча не зможе прийти особисто, – відповів я. – Мене прислали оглянути місце події, допитати слуг та інших свідків, а потім про все їй доповісти.

– Слідча збирається проводити розслідування... *не прийшовши* особисто? – здивувався він. – Дозвольте запитати: чому, сер?

Я придивився до принцепса. Його коротка кольчуга поблискувала у тьмяному світлі, кожне її кілечко вкривали крихітні росинки. Дуже вишукано. Підперезаний візерунчастим поясом, над пряжкою випинався гладкий живіт – ознака початку середнього віку, як і проблеск сивини в бороді принцепса. Чорні чоботи ретельно начищені, оздоба сплетена зі шкіри, пофарбованої водоростями. З усього одягу на його тілі стандартними були тільки довгий меч у піхвах і багрянний плащ, який свідчив про службу принцепса в Аптетикалі – імперській адміністрації, відповідальній за нагляд над численними органічними видозмінами Імперії. Решту свого вбрання він напевне придбав сам і, ймовірно, за кругленьку суму.

Усе вказувало на те, що хоча моє звання сигнума формально перевищувало принцепса, однак цей чоловік був не тільки старшим і заможнішим від мене, а ще й, імовірно, побачив за свою службу більше, ніж я зміг би собі уявити. Неспроста він дивується, чому це слідча прислала двадцятирічного хлопчачка в паскудних чоботах вивчати місце злочину самотужки.

– Слідча зазвичай не приходять розслідувати, Принцепсе. – пояснив я. – Вона відсилає мене оцінити ситуацію і, спираючись на мою доповідь, робить відповідні висновки.

– Відповідні висновки, – ніби відлунням повторив принцепс.

– Саме так.

Я чекав, коли ж він дозволить мені увійти, але той і далі стояв біля входу. Я завагався, чи не доведеться наказувати принцепсові впустити мене в маєток, адже мені ще не випадало віддавати безпосередні накази офіцерові іншої імперської адміністрації, і я не до кінця був певен, як це робиться.

На щастя, принцепс зрештою промовив: «Гаразд, сер...» – і потягнув руку до кишени. Він вийняв звідти маленький бронзовий диск, посередині якого у пробірці хлюпалася чорна рідина.

– Крокуйте впритул до мене, сер. Старенький уже цей вхід, тому може вередувати.

Він повернувся обличчям до службового входу: округлого отвору в гладенькій чорній стіні навколо маєтку. По той бік проходу звисали в'юнкі волохаті ліани зеленкувато-жовтого кольору. Від наближення принцепса вони затремтіли, збурилися, засмикались – і розступилися, щоб нас пропустити.

Проходячи повз цю завісу, я не відставав від принцепса ні на крок, згорбившись, щоб не зачепитися головою. Обвислі пагони ліан пахли солодково й нудотно. Вони лоскотали мою шию ззаду, імовірно, видозмінені, щоб тягнутися до плоті, і якби принцепс не мав із собою «ключа» – пробірки з реагентами в руці – нас обох паралізувало б, якщо не гірше.

Ми вийшли на подвір'я маєтку. Попереду в ранковій темряві мерехтіли десятки май-ліхтарів, що погойдувалися на двосхилому даху величного будинку високо на пагорбі. Будинок оточувала веранда, а на мотузкових сітках цвів яскравий декоративний мох, що затуляв вікна від ранкового сонця. Підлога на веранді простора й гладенька, дошки відполіровані до блиску. Східний куток був обкладений подушками – така собі міні-атюрна альтанка для чаювання, ось тільки на місці чайного столика стояв здоровенний череп якоїсь тварюки з рівно спиляною верхівкою. Доволі моторошна оздоба, як на таке вишукане помешкання – а помешкання було неабияке, однозначно найвишуканіший будинок, що траплявся мені на очі.

Я зиркнув на принцепса. Той помітив моє збентеження й самовдоволено посміхнувся.

Я обсмикнув мундир Юдексу на своїх плечах. Для мене не знайшлося уніформи за розміром, і я раптом відчув, що маю вигляд збіса дурнуватий, коли отак запакований у тісну синю тканину.

– Як вас звати, Принцепсе? – запитав я.

– Даруйте, сер, що не сказав одразу: Отіріос.

– Чи вдалося встановити особу загиблого, Отіріосе? – продовжив я. – Наскільки розумію, з цим виникли певні труднощі.

– Так, сер. Ми гадаємо, що це Командир Тактаса Блас, з Інженерів.

– Ви так гадаєте? Чому гадаєте?

Отіріос поглянув на мене скося.

– Сер, вам же доповіли, що причиною смерті стала видозміна?

– Так?

– Ну... після такого процесу буває важко визначити, чиє це тіло, сер, – Отіріос перевів мене через дерев'яний місток над тоненьким струмком. – Або навіть, – додав він, – визначити, що це взагалі *чиєсь* тіло. Для цього й потрібні ми, Апти.

Отіріос махнув рукою на туман удалині. Я уважно вдивився в імлу й помітив силуети, які блукали садом, так само вбрані в темно-червоні мундири й плащі; кожен носив із собою щось схоже на пташину клітку, та замість пташок у них були тендітні папороті.

– Шукаємо зараження, – пояснив Отіріос, – але поки нічого не виявили. Жодна з чутливих до зараження рослин ще не побуріла й не відмерла, сер. Жодних ознак зараження на території маєтку.

Принцепс довів мене до вхідних дверей із тонкої папіроті. Поки ми наближалися до будинку, я немовби розчув усередині нього якийсь протяжний, неперервний звук. І зрозумів, що то вереск.

– Що це таке? – запитав я.

– Мабуть, служнички, – відповів Отіріос. – Можете собі уявити: це вони, ем, побачили все першими, тому й досі неабияк схвильовані.

– Хіба тіло не виявили ще кілька годин тому?

– Так, але вони продовжують вибухати гнівом. Коли ви побачите тіло, сер, то зрозумієте чому.

Я прислухався до криків, нестямних і надривних, силкуючись утримати незворушний вираз обличчя та наказуючи тримати себе в руках. Я служив офіцером Юдексу, імперської адміністративної гілки, відповідальної за судочинство та правосуддя у всій Імперії. Мені належало ввійти в цей розкішний дім, навіть якщо він дзвенітиме від крику.

Отіріос відчинив двері. Верески стали значно голоснішими.

Я розумів, що моя сеча повинна втриматися всередині тіла, проте, якщо ці крики незабаром не стихнуть, усе може піти не за планом.

Отіріос завів мене всередину.

ПЕРШ ЗА ВСЕ мені впала в око чистота приміщення. Не просто відсутність бруду й плям – усе навколо видавалося стериль-

ним, незважаючи на вишуканий інтер'єр: обідні дивани були занадто гладенькі й лискучі, а виткані з шовку килимки лежали на підлозі бездоганними квадратами, наче їх не топтала жодна нога. У всьому домі затишку й комфорту було не більше, ніж на лезі скальпеля.

Утім, розкоші тут точно не бракувало: мініатюрні май-дерева видозмінені так, щоб вони росли вниз зі стелі, як люстри – такого я ще не бачив – а їхні плоди ледь не репалися від крихітних сяючих май-черв'яків, які заливали нас мерехтливим блакитним світлом. Мені здалося, що тут навіть повітря дороге – і не дарма: у кутку кожної з основних кімнат ріс масивний гриб-кірпіс – його чорне тіло пристосоване всмоктувати повітря, очищувати його й випускати назад охолодженим.

Звідкись у маєтку продовжував лунати вереск. По моїй спині пробіг холод, ніяк не пов'язаний з температурою повітря в кімнаті.

– Ми зібрали всіх слуг і свідків тут, у будинку, як і наказала слідча, – сказав Отіріос. – Гадаю, ви захочете допитати їх, сер.

– Дякую, Принцепсе. Скільки їх усього?

– Семеро: чотири служниці, кухарка, садівник та економка.

– Кому належить цей маєток? Я припускаю, не Командирові Бласу?

– Ні, сер. Цей будинок належить клану Хаза. Хіба ви не помітили емблеми? – Отіріос махнув рукою на значок, що висів над вхідними дверима: самотня п'їна між двома деревами.

Це змусило мене задуматись. Клан Хаза був одним із найбагатших в Імперії й володів її величезними угіддями у внутрішніх колах. Приголомшлива розкіш цього приміщення почала набувати сенсу, проте все інше стало ще більш заплутаним.

– З якого це дива Хази придбали будинок у Даретані? – запитав я спантеличено.

– І гадки не маю, сер. Мабуть, уже поскупляли всі будинки деінде. – знизав плечима Отіріос.

– Чи є тут зараз хтось із клану Хаза?

– Якщо і є, сер, то він мастак ховатися. Та економка мала б знати.

Ми просувалися довгим коридором, у кінці якого нас чекали чорні двері зі скеледрева.

Повітря біля дверей наповнював легкий запах: щось солодке і затхле, з домішкою тухлятини.

Мій шлунок здригнувся. Я нагадав собі тримати голову високо й зберігати насуплений стоїчний вираз, як справжній слідчий асистент. Тоді також мусив пригадати, що я і є справжній слідчий асистент, хай йому грець.

– Ви вже розслідували багато смертей, сер? – запитав Отіріос.

– Чому ви питаєте?

– Просто цікавлюся, з огляду на особливості цієї.

– Жодних. Здебільшого ми зі слідчою викривали шахрайства серед службовців тут, у Даретані.

– Ви розслідували те вбивство торік, коли п'яний вартовий прикінчив напарника на посту?

Щось напружилось у моїй щоці.

– Посада Слідчого Юдексу з'явилася тут лише чотири місяці тому.

– Ага, бачу, сер. Але хіба ви не розслідували смерті на попередньому місці роботи?

М'яз щоки напружився сильніше.

– Коли слідча прибула сюди, – заговорив я, – вона обрала мене за асистента з-поміж місцевих Екзальтів. Тому. Ні.

Отіріос на мить сповільнив ходу.

– Тобто... ви пропрацювали у Юдексі лише чотири місяці, сер?

– До чого ви ведете, Принцепсе? – я роздратувався.

У кутику його рота знову заграла посмішка:

– Що ж, сер, – промовив Отіріос, – серед усіх можливих смертей я точно не побажав би вам починати з цієї.

Він відчинив двері.